

tiske Voldgiftshverv. Forbundet havde efter Frankrigs Mening to meget væsentlige Op-gaver at varetage: 1. at indskrænke, hvis ikke helt afskaffe, det hemmelige Diplo-mati, og 2. at udrydde det gamle Dogme om Magternes Ligevægt ved at stille alle — smaa og store — Stater lige og ved deres Hjælp skabe en ny offentlig Mening, som udelukkede ethvert Hegemoni.

Forbundets Virksomhed havde vel endnu ikke ført til Afskaffelse af Voldsomheder, men det havde dog indskrænket Omraadet for Magtanvendelse ved at tilbyde enhver Stat, som virkelig ønskede det, et fuld-stændigt og altid anvendeligt System til en Ordning ad Rettens Vej, i hvilken Forbin-delse Taleren ønskede at understrege, at Frankrig mere end noget andet Land var fast besluttet paa at anvende disse retlige Midler i deres fulde Udstrækning og uden nogen Begrænsning.

Lord Cecil (England) udtalte, at meget af den Skepsis, som var kommet til Orde overfor Folkeforbundet, var dikteret af et Ønske om Forbundets Undergang; men bortset herfra var der ogsaa en nøgtern og velmenende Kritik, som folte sig ængstelig og urolig ved den nuværende Tingenes Til-stand. Særligt var det blevet sagt, at Folke-forbundet brugte overflødig mange Penge uden egentlig at foretage sig noget. Beskyld-ningen for Ekstravagance var imidlertid overdrevet og uretfærdig. Taleren havde tidligere paavist, at alene Renterne af de med Bygningen af et Slagskib forbundne Omkostninger vilde være tilstrækkelige til tre Gange at dække Englands Bidrag til Forbundet; men dette behøvede naturligvis ikke at betyde, at Forbundet ikke brugte flere Penge end nødvendigt, og at der ikke kunde spares betydelige Beløb uden at gribe forstyrrende ind i Virksomheden.

Beskyldningen for Uvirksomhed var langt alvorligere; men — som fremhævet af den schweiziske Delegerede — Ansvarret herfor paahvilede først og fremmest Med-lemssstaterne. Den dybere Aarsag til de nuværende Vanskeligheder maatte i Virke-

ligheden søges i en Svækkelse af Nationer-nes Fredsvillie. Baade Vanskelighederne mellem Bolivia og Paraguay og Striden mellem Japan og Kina skyldtes saaledes, at de paagældende Lande ikke fuldt ud havde baseret deres Politik paa Folkeforbunds-pagtens Principper.

Man havde spurgt, hvorfor Folkeforbun-det ikke lod Pagtens Sanktionsbestemmelser træde i Kraft. Spørgsmaalet var berettiget og vilde, naar Tiden var inde, blive gjort til Genstand for en indgaaende Undersøgelse. Sanktionernes Anvendelse forudsatte et Retsbrud, men Taleren ønskede ikke at udtale nogen Mening om Ansvarret for Stridighederne. Det var imidlertid klart, at den ene af Parterne ikke havde handlet i Folkeforbundets Aand.

Med Hensyn til de vigtige Spørgsmaal Frankrig og Tyskland imellem udtalte Lord Cecil, at hvis blot disse to Lande kunde naa til en virkelig Forstaaelse, og hvis hver især fuldt ud lod deres Politik bestemme af Pagtens Principper, vilde deres indbyrdes Tvistigheder og Uoverensstemmelser auto-matisk ophøre.

Ingen tvivlede om, at Afrustning var mulig, men Spørgsmaalet var dette, om Regeringerne — særligt de store militære Flaademagters Regeringer — oprigtigt og alvorligt ønskede Afrustning. Hvis dette Spørgsmaal blev besvaret bekræftende gen-nem Afsluttelsen af en Nedrustningskonven-tion, vilde det betyde, at Nationerne definitivt valgte Freden og fordømte Krigen. Hvis ikke, vilde det uundgaaeligt betyde en Til-bagevenden til Tilstandene før Krigen.

Den sidste Taler *Baron Aloisi* (Italien) gav Udtryk for sit Lands Forhaabninger til Nedrustningskonferencen. Italiens Syn paa dette Spørgsmaal var velkendt: Nødven-digheden af i videst muligt Omfang at nedsætte det almindelige Rustningsniveau, at tilvejebringe en forholdsmæssig Lige-stilling mellem Staternes Krigsberedskaber og gennem Afrustning at styrke Sikker-heden for den enkelte Nation.